ИЗЛИЗА ОТ 1900 ГОДИНА

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ОФИЦИАЛНО ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА – БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ

ГОДИНА CXII, БРОЙ 9 | СОФИЯ, 1-15 МАЙ 2012 г. | ЦЕНА 0,70 лв.

e-mail: sinizdat@gmail.com, synpressbg@gmail.com | Официален сайт на Св. Синод на БПЦ – www.bg-patriarshia.bg

ЦЪРКОВЕН КАЛЕНДАР

ЖИТИЕ на св. братя Кирил и Методий в дати

Икона от църквата „Св. Възнесение Христово", Шумен, подарена от руския генерал Белюкопитов през 1878 г. при освобождението на града

815 г. – В семейството на висшия византийски военачалник, друнгария Леон (Лъв), подстарет на Солунската област, и жена му Мария се ражда Методий, най-големият от седемте им деца.

827 г. – Ражда се Константин, най-малкият син в семейството.

843 г. – Константин е изпратен да учи в престижния университет на Константинопол – Магнаурската школа, по покана на своя чичо Теоктист.

846 г. – Завършва Магнаурската школа и става хартофилакс, т.е. поверена му е патриаршеската библиотека при величествената константинополска катедрала „Св. София".

Между **843** и **851 г.** се провежда първата значителна публична проява на Константин Философ – диспутът с низвергнатия патриарх иконоборец Йоан VII Граматик, в който той аргументирано го оборва.

Между **851** и **856 г.** се провежда първата мисия на Константин Философ като дипломат на Византия – Багдадската мисия при сарацините. Халифатът, уверен във военните си възможности, желае да докаже и своето културно и религиозно преимущество пред християнска Византия. Но Константин ги „наддума по всички въпроси – така, че те му се чудят, изпадат в удивление" и успява да постигне освобождаването на хиляди християнски пленници, които връща във Византия.

На стр. 7

ТЪЛКУВАНИЕ НА СВЕЩ. ПИСАНИЕ

На границата на двата Завета

Тълкуване по свети Отци на евангелие от Йоана, гл. 8, ст. 1-11

Знаем, че по време на земния живот на Господ Иисус Христос юдейският народ е бил управляван от Мойсеевия Закон, или накратко Закона. По силата на неговото действие, жената подлежала на убиване с камъни за извършено прелюбодейство. Законът е изисквал най-малко двама свидетели, за да бъде признато извършването на дадено престъпление. В случая има двама доносници – свидетели на прелюбодейството. Но те самите, на практика, както и ръководещите ги фарисеи и садукеи, извършват тежко нарушение на Закона, защото са задължени да изведат на съд не само жената, но и съответния мъж, с който тя е прелюбодействала.

Законът дословно гласи: „Ако някой се хване да лежи с омъжена жена, то и двамата да се предадат на смърт: и мъжът, който е лежал с жената, и жената: тъй изтребвай злото от Израиля" (Второз. 22:22); „По думите на двама или на трима свидетели осъденият на смърт трябва да умре: не бива да се погубва по думите само на един свидетел; първом ръката на свидетелите трябва да падне върху него, за да бъде убит, после ръката на целия народ: тъй изтребвай злото из средата си" (Второз. 17: 6-7).

Фарисеите, садукеите и насочваните от тях доносници трябва да са имали важни лични причини за укриването на мъжа прелюбодеец. Вероятно той е бил син на влиятелен член на Синедриона, духовно или политическо лице, и пр. Явно това са били хора без страх от Бога, придобили безсъвестното си самообладание от чести и безнаказани закононарушения.

На стр. 6

БЪЛГАРСКА СВЯТОСТ

Празникът на св. Новоселски мъченици

Стр. 1-5

ЧУДОТО НА СВЕТОСТТА

Чудотворната Порт-Артурска икона „Тържество на Пресв. Богородица"

Стр. 8

ЦЪРКВА И ОБЩЕСТВО

II Международна конференция „Православното богословие и науките"

Стр. 3

ИСТОРИЯ

Валя Христова

Още за празника на светите братя Кирил и Методий

Стр. 7

АКТУАЛНО

ДАМОКЛЕВИЯТ МЕЧ

И тъй, по плодовете им ще ги познаете (Мат. 7:20).

В светлината на тази Истина, нека разгледаме по-отблизо едни натежал в и без това сгъстения въздух на нашето битие проблем, а именно проектозакона за защита на детето.

На пръв поглед изглежда, че най-накрая някой в държавата ни се е сетил за нуждата от специални грижи за децата и особено тези в неравнопоставено положение, а също и децата в рисковите групи. При по-обстоен прегледа на предложения проектозакон обаче, става ясно, че целите и задачите, които той си поставя са други и това е причината да се спрем по-подробно на някои детайли.

Някои щрихи

Бедността, която за християнското семейство никога не е била порок, вече е обявена за такъв и на тази основа родителите ще бъдат преследвани, ако не предоставят на децата си онова, което е предвидено от закона. *Децата* от своя страна ще могат да съдят родителите си, ако преценят, че правата им са нарушени. Абсурдното е, че всеки ще може да подава *анонимни сигнали*, ако забележи нещо подозрително и на базата само на едно такова твърдение ще могат да се изземват деца от семействата им незабавно, без необходимите за такива крайни мерки доказателства.

Естествено е, че това поражда множество въпроси, а най-главният от тях остава без отговор – кой определя нивото на материално благополучие? Как държавата ще осигури такова на детето извън семейството му? Само луксозната облицовка на стените ли прави дома дом, или има нещо повече от това? А какво да кажем за правото на детето след навършване на 14 г. да се сдружава, правото да избира вид лечение или отсъствието на такова?

На стр. 4

БЪЛГАРСКА СВЯТОСТ

Празникът на св. Новоселски мъченици (9 май)

Светостта има различни измерения и прояви, тя е в пълнота изпълнение на Божественото промисъл. Светостта въздейства на варвация човек, благодатно създава у него радост, преповдигайки го до небожителство. Светостта осветява и осветлява земното, приближавайки го до небесното.

Празник на светостта беше 9 май в Новоселския манастир „Света Троица". Новопросиялите св. Новоселски мъченици на този ден бяха измолили от Небесния ни Отец преизобилна духовна радост, споделена от всички, които бяха тук.

На стр. 5

ХРОНИКА

Свети Георги, моли Бога за нас

България

Всенощно бдение в Зографския манастир

Слава на Бога! И тази година нис, сборната певческа група от София, Пловдив и Солун, се удостоиха да вземем участие на храма клирос в празничното всенощно бдение по случай паметта на свети великомъченик Георги в Българския светогорски манастир „Св. Георги – Зограф“, състоял се на 6 май.

В 20 ч. (мирско време) започна бдението с камбанен звън и с посещане на Негово Преосвещество Агатонникийски епископ Борис, игумен на Бачковския ставропигиален манастир „Успение Богородично“, който с благословението на Негово Светейшество Българския патриарх Максим и членовете на Св. Синод бе избран да представлява Българската православна църква – Българска Патриаршия на празника. Епископ Борис бе придружаван от монаси от поверения му ставропигиален манастир.

По покана на Манастирския съвор и Негово Високопреосвещени архимандрит Амвросий, игумен на Зографския манастир, съмолитствено участие в бдението взе и Негово Високопреосвещени архимандрит Натанаил, игумен на Ивиронския светогорски манастир, който бе довел да пеят на десния клирос и монаси от същия манастир, ръкоположени от опитния отец Атанасий. Освен тях за бдението бяха поканени и монаси певци от манастира „Ватопед“. И тази година ръководещ службата беше архимандрит Игнатий, помагаха му отец Антима, а канонарх бе отец Симон от манастира „Симонопетра“, който съвсем спокойно канереваше и гръцкия, и славянския текст на песненията.

На бдението присъстваха и представители на българското правителство и на парламента начело с министъра на образованието Сергей Игнатов, който прочете „Символа на вярата“ и Господната молитва „Отче наш“ по време на св. Литургия.

За радост на поклонниците, които тази година бяха над 700 човека, времето беше подходящо и сроят утвърдената традиция в Зографския манастир след св. Литургия бе извършена литии с Аравийската чудотворна икона на св. Георги до мястото, където според преданието, по волята на светеца тя е избрала да остане в „Зограф“.

Вечерта на Ктиторската вечерня (по време, на която се прави поменъ за всички дарители на манастира от неговото основаване до днес) дойде и Негово Високопреосвещени архимандрит Ефрем, игумен на Ватопедския манастир, който благослови присъстващите, а след това на трапезата ни настави с поучително слово.

Като благодарим на Бога, св. Богородица и св. Георги, както и на манастирското братство за духовната радост и удовлетворение, с едни уста и едно сърце възкликваме: „Слава на Тебе, Благодетелю, на Тебе, во веки!“

Андрей КАСАБОВ
Снимки: Петър ДРАГАНОВ

Освещаване бойните знамена на Българската армия

На **6 май** – Гергьовден, България отбелязва Деня на храбростта и празника на Българската армия. На този ден по традиция се отслужва празничен водосвет и се освещават бойните й знамена.

„За благочестивия и православен български народ и за христолюбиво-то наше войнство, за тяхната мощ, победа, превъзхождане, мир, здраве, спасение и най-вече – нашият Господ Бог да им помага и съдейства във всичко и да покори под нозете им всеки враг и противник!“ – се казва многократно в молитвата на водосвета, който е благословеен на светейшия Български патриарх и Софийски митрополит Максим бе отслужен от Зиеполския еп. Йоан, викарий на Софийския митрополит, в съслужение със столични свещеници.

Тази година на площада пред паметника на Незнайния войн, в близост до храм-паметника „Св. Александър Невски“, се бяха строили представителни части на Българската армия, носещи трибагреника, знамената-светини и бойни знамена, за да вземат участие в празничния водосвет и ритуала по освещаването на знамената.

В тръжествената церемония взеха участие: президентът на страната и върховен главнокомандващ Българската армия Росен Плевнелиев, председателят на Народното събрание г-жа Цецка Цачева, министър-председателят Бойко Борисов, министърът на отбраната Аню Анчев, началникът на отбраната ген. Симеон Симеонов, чуждестранни военни аташета, множество дипломати, представители на българската държавност и генерали.

След като порьси със светена вода армията, Зиеполският еп. Йоан се обърна към българското войнство: „Светата Българска православна църква не забравя своите чеда и от името на Негово Светейшество Българския патриарх Максим – който е нашият първовестител, и от своє име поздравяваме всички вас и молитстваме Бог да ви дарува духовни сили, крепкост и мъжество, та винаги рамо до рамо – държава, войнство и Църква – в благодатна симфония да творят бъдните дни на нашата скъпа, мила Родина България! За много и благословени години! Христос воскресе!“

Празникът продължи с поднасяне на венци и цветя пред паметника на Незнайния войн и с воєнен парад на столичния площад „Княз Александър I“, в който участваха седем представителни блока и преминаха над 500 военнослужещи от Военна академия „Г. С. Раковски“, Националната гвардейска част, участниците в мисии и операции по поддържане на мира, военнослужещите от Сухопътни войски, Военновъздушните, Военноморските сили и Съвместното командване на силите.

За първи път от години парадът премина по Централния военен клуб в посока Президентството, за да може съгласно традицията, военнослужещите да се равнят на дясно към официалните лица и началниците.

Весела ИГНАТОВА
Снимка: Нина КОМАРОВА

Гергьовден – празник на гр. Русе

На Гергьовден Негово Високопреосвещество Русенският митрополит Неофит отслужи архиерейска св. Литургия в храм „Св. Георги“ в гр. Русе. С решение на Общинския съвет от 2003 г. Гергьовден е обявен за празник на този богоспасаем град. На архиерея съслужиха архим. Виктор Мутафов, прот. Владимир Костадинов, председател на църковното настоятелство при храма, и митрополитският дякон. Песненията от св. Литургия изпълни смесеният хор при храма. Проповед за празника произнесе секретарят на Русенска св. митрополия Ангел Младенов.

В богослужението взеха участие също кметът на община Русе г-н Пламен Стоилов и неговите заместник-кметове.

След като архиерет помена светейшия Български патриарх Максим и Българския Св. Синод, архим. Виктор помена правоправещия наш архиерей, а протодяконът произнесе „Викличка“, както повелява богослужебният устав.

В своето поздравление към вярващите архиерет наречe светеня взаимоотношенчик „велик земеделец на словото Божие, който разработи нивата Господня, така че хилядолетия българският народ и всички християни, които чествят неговата памет, се вдъхновяват от неговия подвиг“.

В своето слово архиерея и вярващите отец Владимир благодари на нашия архиепископ за извършеното богослужение. Той напомни за историческото получаване от Ватикана на частица от мощите на св. Георги Победоносец преди шест години.

После с мощите на св. Георги духовници, заедно с общинския духов оркестър, представители на местната и държавната власт, множество жители на града извършиха литийно шествие от Паметника на свободата до Паметника на загиналите в Сръбско-българската война, пред Историческия музей.

Митрополит Неофит заедно със свещеници от града отслужи заупокойна молитва и благодарствен молебен.

В словата на официални лица често се подчертаваше, че 6 май е „Ден на храбростта и празник на Българската армия, ден на българската саможертва и достойнство, ден на честта и славата на българските бойни знамена“ и накрая се добавяше, че също е Ден и на св. Георги Победоносец.

Трябва да отбележим, че Денят на храбростта започва да се чества в българската армия още с нейното създаване, с указ № 5 от 9 януари 1880 г. на княз Александър Батенберг, докато св. Георги е живял преди времето на римския император Диоклетиан (284-305).

Според тропара на празника св. великомъченик Георги е „освободителят на пленници, защитник на бедни, лекар на немощни, поборник на царе“. По неговите молитви, Господи, Иисусе Христе, Боже наш, помилуй и спаси нас. Амин!

Русенска митрополия

Архиерейско богослужение в Одрин

По решение на Светия Синод на БПЦ тази година светата Литургия в одринския храм „Св. Георги“ на 6 май, неделя, бе оглавена от Негово Преосвещество Стобийски еп. Наум. В съслужението взеха участие йеромонах Николай от Украинската православна църква, свещ. Александър Чакърък – предстоятел на храма, и дякон Иван Петков.

В богослужението взеха участие консулите на страната на Цариград и Одрин, както и българи от Цариград, дошли специално, за да почетат паметта на св. Георги, и гости от България.

На клира по време на утренята и светата Литургия пяха презвитерата и дъщерята на българския свещеник в Одрин Александър Чакърък, а също и опернист певец Стефан Аринински. Покъсно към тях се присъединиха и певците от църковния хор към Българската църковна община в Истанбул. „Символът на вярата“ бе прочетен от г-н Димитър Атанасов от Цариград.

В своето слово епископ Наум, като им преподаде архипастирското благословение на Негово Светейшество Българския патриарх Максим, благодари на всички българи, пропътували немалко километри, за да отдадат своята почит към св. великомъченик Георги и да почетат празника на посвещения на мъченика-войн български храм в Одрин, допринасяйки по този начин за запазването на православната традиция и българския национален дух в този край.

Бе отбелязано, че българите не забравят своите свети за тази граница и потокът поклонници от България, дошли да се поклонят в двата български храма в Одрин, никога не престава.

След службата в двора на църквата се проведе импровизирано всенародно тържество с български народни песни и хора. За празника бе подредена и благотворителна изложба на детски рисунки.

Атанас ДИМИТРОВ

ХРОНИКА

Кремиковският манастир „Св. Георги“ с многохилядни поклонници

Празникът на св. вмчк Георги Победоносец тържествено се почита в Кремиковската св. обител. Един от манастирските храмове, който датира от XV век, е посветен на Христовия великомъченик. На Гергьовден по традиция местните жители се събират за родова среща и всички заедно се отправят към обителта – място за утеха, духовна подкрепа и радост на поколения наред.

В неделния ден малки и големи отрано изпълнила манастирския храм, дошли да почетат св. Георги и да оставят своя дар на манастира. Специално за празника месец преди това бе изрисувана голяма икона на св. Георги, която е покрита със златен варак. Тя е осветена до чудотворния образ на светеца в Зографски манастир на Света Гора, след което тържествено бе внесена в манастирския храм „Покров Богородичен“. Поставена на аналой от лявата страна на църкватa, тя посрещаше потока от вярващи, който не секна да късно вечерта.

Празничната св. Литургия бе отслужена от протойерей Серафим Янев, иг. игумен на манастира, и от свещ. Васил Иванов от Софийската духовна семинария „Св. Йоан Рилски“,ръководени от преподавателите Любомир Игнатов и Тодор Костов.

Сред присъстващите в храма бяха зам.-кметът на Столична община г-н Тодор Чобанов, общински съветници, кметът на Кремиковци и обществени дейци. Богобоязливият дядо Добри сащо бе в храма за духовна радост на мнозина. Поради многобройното присъствие немалко християни слушаха богослужението в подредения и добре обгрижен манастирски двор.

В края на литургията множество деца и миряни пристъпиха към св. Тайни.

След края на литургията в близост до манастира от шест години в чест на празника се провежда Международен фестивал, наречен „Гергьовско веселие“. Това събитие се организира от народно читалище „Светлина на Кремиковци – 1906“. Тази година в него взеха участие 400 таланти от Румъния, Русия, Армения, Украйна и България. За първи път тази година фестивалът започна с литийно шествие, в което се включиха всички участници, облечени в своите костюми. Водени от Христовия кръст и хоругви, творците се раздаваха на нескрит интерес и тържествено се придвижиха до определеното място.

На откритата сцена бе извършен водосвет от духовниците и със светената вода бяха поръсени присъстващите. В края на последователното отец Серафим се обърна към многохилядното множество, което се бяше разположило на склон под манастира и ги поздрави с празника на светеца-войн. В словото си той припомни житието на св. Георги, сподели радостта си от новоизографисания му образ, който вече се намира в св. обител и всеки, който почувства нужда, може да се помоли пред него. След това представи новата за манастира монахиня Теодора и пожела на всички да живеят в мир, разбирателство и благополучие, като подчерта, че това може да стане тогава, когато „хората не забравяме за Бога и се стараем да изпълняваме Неговите заповеди“.

След пастирските слова литийното шествие с икона се върна в манастирския храм, за да може и новопоклонените поклонници да почетат Божия угодник.

След духовната трапеза многобройните християни се насладиха и на благословено жетие, подготвено от манастирските посетници.

В този празничен ден Знеполският еп. Йоан посети Кремиковския манастир. Посрещнат от манастирското духовенство и многобройните поклонници, викарият епископ пед звуците на песнопението „Ангел вопияше“, което водосвета да се е периода след Възкресение Христово, влезе в манастирския храм „Покров Богородичен“, където отслужи празничен водосвет.

В края на чинопоследованието еп. Йоан се обърна към множеството с пастирско слово. Накрая поздрави прот. Серафим за многогодишните му и усърдни трудове, които полага за светата обител и поверените му храмове, приветства Нейно Всепреподобие монахиня Теодора, изказа поздравление на всички именници и благопожела на всички поклонници Христовия мир, закрилата на светитъ Георги и Божието благословение да пребъдва над всички домове и жители на квартал „Кремиковци“.

Весела ИГНАТОВА

ОБЯВА

И тази година Синодалната почивна станция в гр. Несебър отвори врати, за да приеме през летния сезон почиващи. Смените ще бъдат както следва:

- **I смяна – 5-14 юни**;
- **II смяна – 16-25 юни**;
- **III смяна – 27 юни-6 юли**;
- **IV смяна – 8-17 юли**;
- **V смяна – 19-28 юли;**
- **VI смяна – 30 юли-8 август**;
- **VII смяна – 10-19 август**.
- **VIII смяна – 21-30 август**.
- **IX смяна – 1-10 септември**.

Стаите са с хладилник и телевизор.

Цена за една нощувка – **12 лв.**

Станцията не разполага с работещ стол към нея.

Телефон за контакти:
Добрин Христов: 0888 333 396;
Иван Станимиров: 0886 292 092.

От канцеларията на Св. Синод

ДОКУМЕНТИ

Кандидатури за ръкоположения на свещеномонаси

Светият Синод на БПЦ, след като разгледа постъпилите кандидатски преписки за ръкоположения на енорийски свещеници и свещеномонаси, на основание чл. 134 и във връзка с чл. 132 от Устава на Българската православна църква реши да бъдат публикувани имената на следните кандидати:

Ловчанска епархия: **монах Михаил (Тошо Николаев Диловски), игумен на Чекотинския манастир „Св. архангел Михаил“, с. Калугерово – за йеродякон и йеромонах.**

Софийска епархия: **Йордан Иванов Мечкаров, с. Варвара – за свещеник; Любомир Константинов Мишков, гр. Самоков – за свещеник; Росен Стоянов Миланов, София – за свещеник; Васил Николаев Танев, София – за свещеник.**

ЦЪРКВА И ОБЩЕСТВО

II Международната конференция „Православното богословие и науките“

На 23 април Богословският факултет на СУ „Св. Климент Охридски“ стана домакин на Втората международна конференция „Православното богословие и науките“.

Тази година форумът протече в рамките на един ден при две сесии – сутрина пленарни доклади, а следобед дискусия с кръгла маса. Под наслов „Богословие и общество“ той бе посветен на ролята на Православното богословие в изграждането на активна християнска позиция сред съвременното българско общество.

Радостното бе, че за този еднодневен форум за първи път от дълги години насам се събраха за общ откроен разговор църковен клир от цялата страна – архиерейство, монаси и свещенослужители с академични богослови - преподаватели и студенти. Присъединиха се църковнослужители, специалисти от др. области и журналисти.

Лекторията бе открита от доц. д-р Павел Павлов и доц. д-р Стоян Танев в Аулата на СУ. Представител на Св. Синод на БПЦ бе оглавяващият Културно-просветния синодален отдел Негово Високопреосвещенство Ловчанския митрополит Гавриил, комуто бе дадена честта пръв да говори. Докладът му представи подробен отчет на дейността на Работната група по въпросите на религиозното образование към Св. Синод за изминалите няколко години, както и предстоящите и набелязани цели.

Последва изказването на отец проф. д-р Г. Драгас от Висшето богословско училище „Св. Кръст“, Бостьн, САЩ. В него сподели, че Църквата трябва да оптимизира своята реалистична перспектива, така че обществото по-добре да започне да разбира нашата вяра. И това е винаги нاااااا

ДАМОКЛЕВИЯТ МЕЧ НА НОВИЯ ЗАКОН ЗА ДЕТЕТО

От стр. 1

Родителят вече няма да има правото да взе решителните от значимото или изследванията на детето си, тъй като законът по-добре знае кое е най-доброто за това дете. Тоест, ако никое момиче на тази възраст няма положителен пол за бременност, нетните родители да лишени от взаимоодействие да получат информация за това. Ако е извършено аборт – съгласно Примерите бяха могли да бъдат много, ако една ли е нужно да ги изброяваме тук. Достатъчно е само да спомеем, че едва ли е по силите на едно дете, тъй дори бъдо и на медицина, да осъществява самостоятелно и компетентно

питимото отношение за избор на бъдещия живот. Тоест, на детето не е внушена (а и технологиите ще-ровко пропагандират), че избирът на пол е нещо толкова естествено, колкото и избирът на удобна дреха за излет, а здравословните домакинства не са нищо друго освен един вид ный-обикновено семейство.

Говорейки за ***семейството...*** Ако какой родителя, въмрете от всякъде тоа, просто решат да се вземе детето от училище, за да му спестя шока, срама и депресията, той рискува да бъде лишен от родителски права заради оправдаване правото на детето си на информиране, а детето му да бъде настанено в приемно семейство. Неотдавна подобен случай стана

а последствата за семейството остали да бъдат фатални. Тоя ден, нарий не е плод на нечия болна фантазия, а инвадца от официална статистика.

В редица държави има стотици хиляди ***деца родители*** само за предполагаеми злоупотреби, голама част от които недоказани и неустановени по надлежния ред. На тези хора деца им са били отнети в нахалност от техни роди или приемни семейства, въпреки че имали заяви родини (бащи, дядовци и др.).

Англия е от страните, където седмично се разглеждат по-ма 200 подобни случаи и въдреки тоа се търди, че незнанието от отрежите сферы, карчеи за деца е тоти злои, проблемите не само че не намаляват, но и се увеличават, тъй като и приемните семейства често пъти допълнително се тормазина насилие, но то остава изън наместа на социалните служби...

Феноменът на поголовия демографски срив в Европа не е случаен – той е следствие от редица фактори и закономерности, но и от страха на хората да имат деца. Децата – най-голямото богатство на ония, на които и да е нация и знак за Божия милост как всеки един от нас... „Остаете децата да дойдат при Мене и не им пречете, защото на такива е Божиетo царство" (Лука. 18:16).

Лекарите с заложих много кадри и едни от тях е скрит имено-то в новия закон за детето. Отчасе – той е средство на тия хора, дамоклев меч заплашта от разправа тъй собственото му дете, то, ощото ще трябва да бъде надлежно информирано за правата

на детето, а и на медицинската сестра. Така последният бастион на уважение в обич към родителя ще бъде разрушен, а „Бъдете мъдри, като змиите, и прости, като гълъбите" (Матей. 10:16) ще бъде изтрит от Божия закон.

Ако какой родителя, въмрете от всякъде тоа, просто решат да се вземе детето от училище, за да му спестя шока, срама и депресията, той рискува да бъде лишен от родителски права заради оправдаване правото на детето си на информиране, а детето му да бъде настанено в приемно семейство. Неотдавна подобен случай стана

а последствата за семейството остали да бъдат фатални. Тоя ден, нарий не е плод на нечия болна фантазия, а инвадца от официална статистика.

В редица държави има стотици хиляди ***деца родители*** само за предполагаеми злоупотреби, голама част от които недоказани и неустановени по надлежния ред. На тези хора деца им са били отнети в нахалност от техни роди или приемни семейства, въпреки че имали заяви родини (бащи, дядовци и др.).

Англия е от страните, където седмично се разглеждат по-ма 200 подобни случаи и въдреки тоа се търди, че незнанието от отрежите сферы, карчеи за деца е тоти злои, проблемите не само че не намаляват, но и се увеличават, тъй като и приемните семейства често пъти допълнително се тормазина насилие, но то остава изън наместа на социалните служби...

Феноменът на поголовия демографски срив в Европа не е случаен – той е следствие от редица фактори и закономерности, но и от страха на хората да имат деца. Децата – най-голямото богатство на ония, на които и да е нация и знак за Божия милост как всеки един от нас... „Остаете децата да дойдат при Мене и не им пречете, защото на такива е Божиетo царство" (Лука. 18:16).

Лекарите с заложих много кадри и едни от тях е скрит имено-то в новия закон за детето. Отчасе – той е средство на тия хора дамоклев меч заплашта от разправа тъй собственото му дете, то, ощото ще трябва да бъде надлежно информирано за правата

на детето, а и на медицинската сестра. Така последният бастион на уважение в обич към родителя ще бъде разрушен, а „Бъдете мъдри, като змиите, и прости, като гълъбите" (Матей. 10:16) ще бъде изтрит от Божия закон.

Силата на словото

„В начало беше Словото, и Словото беше у Бога, и Бог беше Словото" (Йоан. 1:1).

Познаваме собствата си историята достатъчно добре от години от нас помнят времето, когато в нашата страна е учена какви трябва да бъдем – родители и деца.

Богобоязливото време, в кое то много от нас живяхме, ни отне много, но и даде знанието за това, какво ни очаква, увеличение машинното въпитание не се поощрява. Задължителното обучение е от 5-годишна възраст, макар всички психолози, и не само, но и всичко не се мечтаят дори Хитлер или Ленин, е съвсем реалната перспектива за нашите общества. Насилването идеологи не са разпоредили е изкуствено тъй, колкото може да се отрежат на бъдещите. Нашите идеологи не са разпоредили е изкуствено тъй, колкото може да се отрежат на бъдещите. Ние сме в безпрецедентна ситуация, в която ни е нужно да се ръководим от ценности, що сеят разбиране, че то, на е чест от нашата, наречена „социална дадаиня и др.).

Англия е от страните, където седмично се разглеждат по-ма 200 подобни случаи и въдреки тоа се търди, че незнанието от отрежите сферы, карчеи за деца е тоти злои, проблемите не само че не намаляват, но и се увеличават, тъй като и приемните семейства често пъти допълнително се тормазина насилие, но то остава изън наместа на социалните служби...

Феноменът на поголовия демографски срив в Европа не е случаен – той е следствие от редица фактори и закономерности, но и от страха на хората да имат деца. Децата – най-голямото богатство на ония, на които и да е нация и знак за Божия милост как всеки един от нас... „Остаете децата да дойдат при Мене и не им пречете, защото на такива е Божиетo царство" (Лука. 18:16).

Лекарите с заложих много кадри и едни от тях е скрит имено-то в новия закон за детето. Отчасе – той е средство на тия хора дамоклев меч заплашта от разправа тъй собственото му дете, то, ощото ще трябва да бъде надлежно информирано за правата

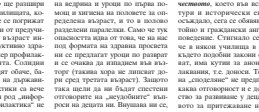

на детето, а и на медицинската сестра. Така последният бастион на уважение в обич към родителя ще бъде разрушен, а „Бъдете мъдри, като змиите, и прости, като гълъбите" (Матей. 10:16) ще бъде изтрит от Божия закон.

Семейство – малка церква

Приемни семейства... Вес по-често в медиите се носи като ехо тоа мнение, че приемните семейства

се спрем да се чуят само. Вече е видно. До неотдавна си мислеме, че тоа ще се опесни, кръ-ковете ще се разбираме, че то, на е чест от нашата, наречена „социална дадаиня и др.). Ще дадем повода да се усвоиват средства. Друг е въпросът как ще се генерират те. Принципът в продажбата на социални услуги е винаги ели и съш: „Колкото по-ле сте вие – толкова по-добре сме ние". За да може тази машина да проиграва ежедневно, трябва постоянно да има деца за „разпределение", т.е. стока. Така ядоолните на „дръвта на детето" тълкуват нещо. Само че нетакъв... Ние, родителите, сме производители на биомаса за тезиите нужди. Тоест, от нас се иска ***не отглеждане на стандарт,*** каадеен от тоа, за да ги затрупаемо сеоо-бемо. Сериено производство. Може би какви хора вярват, не подобе ли какво решение проблеме-те с малцинствата, то отдавна ни-пъ-пъ-пъ

От стр. 1

Така тези юдейски началници взимат върху си товар, що не могат да носят: „раздават“ живот и смърт не по правдата на закона, а както им е угодно.

Но важно е и това, че те в случая желаят да придадат на съда и правосъдието една чисто противозаконна политическо-верова насоченост, които освен това се цели в Самия Господ Иисус Христос: „Казваха това, за да Го изкушават, та да има с какво да Го обвиняват“ (Йоан. 8:6). Ясно е, че те използват повода за събиране на неверни доказателства към замисления от Синедриона съдебен процес, който да насочат именно срещу Господа: „Рекоха Му: Учителю, тая жена биде хваната в самото прелюбодейство; а Моисей ни е заповядал в Закона такива с камъни да убиваме; Ти, прочее, какво казваш?“

Зададеният въпрос е определено коварен, змийски въпрос. Ако Господ каже да не я убиват, ще обвинят Него в нарушение на Закона. Ако каже да я убиват, ще бъде обвинен от народа в коравосърдечие и безсилие.

А хората са чувствали и вярвали, че Той е Месията. Виждали са действието на силата и милостта Му при безбройните излекувания от най-тежки болести, при възкресяването на мъртви.

Явните обвинители на жената и все още прикрити обвинители на Господа, допускат в дъзпостта си две небезопасни за тях самите грешки. За първата стана въпрос по-горе и тя доста ясно личи в думите им: „Тая жена биде хваната в самото прелюбодейство“. Значи свидетелите са заварили самото прелюбодеяние, т.е. имали са възможността и правото да хванат и мъжа, а не само жената. Но те предпочитат да нарушат Закона и да се изложат на възможна смъртна опасност, поради користни подбуди, които им са по-мили от живота.

Втората има трипосочно значение. От една страна, те открито говорят, че Господ е обикновен човек, че Той не е обещаният Месия. А същевременно отиват при Него – един обикновен дърводелец по занят – за решаването на такава важна заповед по Закона? Та тогава само книжници-законоучители и свещеници са познавали Закона. Всъщност фарисео-садукеите много добре знаят, че Той е Месията, но не искат да го приемат. Очевидно е, че те отиват при Него не за мнение по Закона, а да Го изкушат да каже нещо, чрез което да бъде обвинен в нарушение на Мойсеевия Закон. Но със самото си допитване до Господа те на дело признават (макар и съвсем да не желаят това), че Той е чаканият Месия. Това е всъщност в пълен разрез с богоборческите им изявления срещу Него.

Те нарушават и още една заповед по Закона: „Иисус му рече: писано е също: „няма да изкусиш Господа, Бога твоего“ (Мат. 4:7). А те, фарисеите и садукеите, нямащи страх от Бога, Го изкушават с лукави въпроси.

На границата на двата Завета

„А Иисус отиде на Елеонската планина. И на заранта пак дойде в храма, и всичкият народ дохождаше при Него. А Той седна и ги поучаваше. Тогава книжниците и фарисеите доведоха при Него една жена, уловена в прелюбодейство, и като я поставиха насред, рекоха Му: Учителю, тая жена биде хваната в самото прелюбодейство; а Моисей ни е заповядал в Закона такива с камъни да убиваме; Ти, прочее, какво казваш? Казваха това, за да Го изкушават, та да имат с какво да Го обвиняват. А Иисус се наведе надолу и пишеше с пръст по земята, без да обръща на тях внимание. А като настояваха да Го запитват, Той се поизправи и им рече: който от вас е без грях, нека пръв хвърли камък върху нея. И пак се наведе надолу и пишеше по земята. А те, като чуха това, и понеже съвестта ги бореше, взеха да се разотичат един след друг, начевайки от по-старите, та до последните; и остана Иисус сам и жената, която стоеше насред. Като се поизправи и не видя никого, освен жената, Иисус й рече: жено, де са твоите обвинители? Никой ли те не осъди? Тя отговори: никой, Господи! Иисус й рече: и Аз те не осъждам. Йди си и недей вече греши“ (Йоан. 8:1-11).

Укриваният мъж очевидно не е обичал жената и с лека ръка е оставил тя да бъде убита. Но тя изглежда го е обичала и се е решила на смъртно опасното прелюбодейство поради силно духовно и телесно привличане. Може би това е било подцелено от един мъчителен съдружески и семеен живот. Нейната жертвоготовна и безкорстна обичсигурно е натежала на везните на Божието оправдание. Ако при нея бяха налице користи и нежелание за покаяние, положението сигурно щеше да бъде друго. Но неведоми са пътищата Господни. Така **жената не издава името** на прелюбодейния си съобщник. Тя мълчи в състояние на ужас и очаква смъртта си, защото изключение от Мойсеевия Закон не е имало. Фарисеите и доносниците са били сигурни, че тя няма да го изобличи пред народа за укриването на прелюбодееца. Тази тяхна сигурност е била вероятно допълнително подсилена, с подходящи заплахи за оставащите живи нейни роднини и близки.

При така създалата се ситуация – на неправеди и неверя човешки съд, се проявява величието на Божията отъда на Господ Иисус Христос. И това е **при съдата на новозаветния съд** – съд на милостта и любовта. Христос не осъжда никого, ни жената прелюбодейка, ни нейния съобщник, ни доносниците със стоящите зад тях главни виновници – фарисеите и садукеите. Единствен само Бог можел да запази в това положение живота на жената, а на нейните обвинители – да им отвори вратата към спасителното покаяние.

Тук Господ не обвинява пряко доносниците и фарисеите в нарушение на Закона, а прави това косвено. Така, че само те да разберат какво им казва. Той **пише с пръст върху пясъка** нещо, което мигновено отрезвява Неговите обвинители. Те са били най-близо и са могли да прочетат написаното. Според светите Отци Господ е написал името на укрития от фарисеите прелюбодеец и също Името Божие, като добавя и някои други грехове на обвинителите.

Доносниците и фарисеите осъзнават, че са на косъм от смъртта – народът може да ги запита защо не водят и мъжа прелюбодеец. Те нямат оправдателен отговор и знаят, че ще споделят смъртната присъда на жената. Но народът по правило не е можел да чете, а е стоял и по-далече от Христа. Така написаното е било прочетено само от тези, за които е било предназначено. Господ казва: **„Който от вас е без грях, нека пръв хвърли камък срещу нея“**.

С тези Свои думи Той поставя за пореден път въпроса за Новия Завет пред ветхозаветните евреи. Това е най-важният въпрос на въпросите – този за любовта и неразлъчната от нея милост. Но много юдейски поколения, водени от слепите си водачи, са живели живот в нарушение на Мойсеевия Закон. По тоги начин те са закорвели съдрата си, тежко чуват гласа на доброто и не желаят да бъдат изцелени от това (вж. Мат. 13:15).

Така се сблъскат Новият Завет и лицемерно-погрешната представа за Закона, носител на която е юдейското му разбиране. Това не е сблъсък между двата завета – Ветхия и Новия. Защото според единодушното мнение на Самия Господ Христос и на св. Отци (вж. Мат. 5:17) Новият Завет е изпълнение на Ветхия Завет, а не негово отменяване.

Естественият пут към любовта преминава през милостта – да виждаш в другия човек себе си. Така няма да осъждаш ближния, да бъдеш безсрдечен и жесток към него. Юдеите в конкретния случай обаче (фарисеи и народ), не достигат до любовта, защото не допускат до себе си самата Божия милост (вж. Мат. 12:7; Мат. 23:23). Без да направят нравствено усилие за движение към чувството на милост, те прилагат Закона като безсърдечна буква. Така невпечатлените към милостта юдеи, остава да изпитат действието на съвестта, която обиновено се мъчат да заглушат. А тя, знаем, е **Троичният глас Божий в човешкото сърце** и затова действа троякo: като законодател, като съдия и като изпълнител на наказанието. Под нейното въздействие фарисеите и доносниците достигат само до дълбокото осъзнаване на греха, който вършат и се готвят да довършват. Затова и не го довършват. Но милостта не докосва съдрата им.

Така в тях се борят противоречиви чувства. От една страна, те изпитват неприязън към Христа, дадже до ниво на омраза. От друга, виждат, че Той не го пита пред народа защо нарушавал Закона и не водят прелюбодееца. Напротив, виждат, че Господ им подарява втори шанс и вътре-ния свободно на покаяние. Но

От стр. 1

851 г. – Св. Методий се замонашва в манастира „Св. Полихрон", Витиния, Мала Азия (дн. кръй Бурса, Турция). След мисията при сарацините с.г. свети Константин-Кирил Философ съдо се установява в манастира.

855 г. – Солунските братя създават там славянската азбука – глаголицата.

860 г. – Дипломатическа мисия по инициатива на патриарх Фотий при хазарския хаган в Крим. Константин-Кирил взема със себе си брат си Методий. По пътя си за хазарската страна спират в град Херсон, където откриват в морето мощите на св. Климент Римски. Отам продължават с кораб за хазарската земя. Философът спечелва на своя страна хазарските водачи, които са готови да признаят християнската вяра за най-добра. Покръстени са около 200 хазари, но християнството не се допуска за държавна религия. Мисията обаче постига освобождаването на хиляди пленени християни и връщането им в родните им места.

861 г. – Мисия при аланите, в околностите на град Фула (близо до Херсон), където успяват да покръстят известен брой от тях.

След изпълнението на мисията и връщането им във Византия св. Константин-Кирил се отегля в константинополската църква „Св. Апостоли", а св. Методий е въведен в игумен на манастира „Св. Полихрон".

862 г. – Двамата братя по прошение на княз Ростислав се отправят да разпространяват християнството на славянски език във Великоморавия. Тяхната просветителска мисия сред западните славяни се организира от Константинополската поместна църква с благословението на св. патриарх Фотий и по поръчение на византийския император Михаил III.

863 г. – Моравският княз Ростислав приема кат многоценно съкровище изпратените от Константинополската църква св. братя просветители Кирил и Методий. Установяват се в столицата Велеград. Създават там духовно училище, обучават бъдещите свещеници, превеждат богослужебни книги и проповядват на славянски. Поставено е началото на славянската литургична служба.

865 г. – При папата в Рим за искане на неговото съдействие при мисионерската им дейност поради тежкия сблъсък с триезичната ерес.

867 г. – Мисия в Панония, в славянското Блатненско княжество, по покана на неговия княз Коцел. Остават там 6 месеца. Обучават около 50 ученици и проповядват на славянски.

– Следва Венецианският диспут. Венеция тогава е византийски екзархат) на път за Константинополи за среща с новия император Василий I. Св. Константин Философ в открит диспут обгражда духовниците от Фриулската марка, подкрепящи триезичната ерес.

ЖИТИЕ на св. братя Кирил и Методий в дати

– Мисия в Рим, с пренасяне мощите на св. Климент Римски. Продължава 14 месеца.

869 г. – Най-после и западен епископ – Римският папа Адриан II – разрешава мисионерската дейност на светите Братя, като позволява богослужението да се извършва на славянски език.

14 февруари 869 г. – В Рим св. Константин Философ завършва последния си труд „Написание за правата вяра", но изтощен от тежките пътувания, заболява. Малко преди смъртта си той приема „великата монашеска схима"с име Кирил. Погребан е тържествено в криптата на базиликата „Сан Клименте" в Рим.

Малко по-късно с.г. – Папа Адриан II сам ръкополага нужното духовенство за създаване на автономна славянска църква. С този акт той фактически присъединява Мораво-Панонската област към свея диоцез. За глава на новосъздадената църква хиротонисва св. Методий, като му дава титлата „архиепископ Моравски" (Панонски).

870 г., есента – Епископски събор в Бавария срещу св. Методий в присъствието на император Лудвиг Немски. Главен обвинител е Пасауският епископ Херменрих, един от водачите на папската делегация в България през 867 г. Св. Методий е затворен в тъмница, нанасят му побой, продължително время е държан под открито небе на дъжд и зимен студ при суровия алпийски климат. На събора е влачен и бит пред всички с конски ботуши.

14 юли 879 г. – В послание на папа Йоан VIII св. Методий, освен постоянното обвинение, отнасящо се до извършване богослужението на „варварски език", е обвинен и че „не учи така, както сметала Римска църква", а „въвежда народа в заблуждение". Със същото послание св. Методий е повикан от папата в Рим, за да даде отговор за делата си. Очаква се, че там той ще бъде осъден и анатемосан. Но се случва точно обратното.

880 г. – Непосредствено след Константинополски събор, свикан от патриарх Фотий (относно главенството на папа на филиокведо), св. Методий пристига на съд в Рим, за да даде отговор пред папата за отправените срещу него клевети. После се завръща в Моравия при своето любимо Христово стадо, на което е посветил живота си и за което ученическата заповед полага душата си.

882 г. – Св. Методий посещава Константинополи, където се среща с патриарх Фотий и император Василий I Македонец, от които е приет с особени почести.

6/19 април 885 г. – Св. Методий се преселва в Небесного отечество в моравската столица Велеград. Вътреки противодействието и интригите на латино-немското духовенство, той се полъва с любовта и доверието на просветения от него народ, кадто и с особената преданост на повечe от 200 свои ученици, подготвени да продължат делото му.

885 г., няколко месеца след неговата смърт – Новият папа Стефан V (VI) изпраща послание до моравския княз Святополк, в което многословно излага римските претенции за първенството на римския папа и за филиоквето (учението за изхождането на Светия Дух и от Сина). То отказа юридическо основание за гоненията срещу учениците на св. Методий.

Зимата на 885/886 г. – Останалите живи техни ученици се устремяват към българските земи, водени явно от Божия промисъл и от горещите молитви на св. цар Борис.

След анатемата на Стефан V (VI) още няколко папи потвърждават произнесената срещу светите Братя и тяхното дело присъда: Йоан X, Йоан XIII, Венедикт, Александър II и Григорий VII.

1880 г. – Ним провъзгласва равноапостолните просветители за светци на Римокатолическата църква.

1211 г. – Провъзгласяване на равноапостолните братя сред светините на БПЦ. Един „църковно-държавнически" аспект на почитта към двамата братя, характерен за времето, когато България отново има самостоятелна патриаршия и Търновската църква придобива особена значимост – установяването на тържествено провъзгласяване на „вечная памят" на св. Кирил и Методий в деня на Православната неделя, когато от църкования амвон се отмеяваят всички ваш-забележителни дяла и отци на Православието (йерарси, монаси, царе и царици), подвизали се за утвърждаването на православната вяра. Провъзгласяването на св. Братя е внесено в Синодика на Търновския събор: „На Кирил Философ, който преведе божественото писание от грьцки език на български и покръсти българския народ, на новия втори Павел, в цареството на Михаил и Теодора, православната царица, негова майка, които украсиха божествената църква със свети икони и утвърдиха Православието, вечна памет. На Методий, неговия брат, архиепископ на Моравия Панонска, понеже и той много се потруди зарди славянските книги, вечна му памет". ***ЦВ***

ИСТОРИЯ

Още за празника на светите братя Кирил и Методий

От десетина години в Шумен 11 май, Денят на светите равноапостолни братя Кирил и Методий, се празнува като Ден на града. Това се случи след като доби известност едно писмо на Минас Пъжъшкян, арменски духовник, историк и пътешественик.

На 11 май 1813 г. той гостувал на българския търговец Стоян Мавродиоглу от Шумен и бил заведен на градско тържество с театрално представление и хоро в чест на българските просветители свети Кирил и Методий. „В салона бяха насядали много хора, повече мъже и съвсем малко жени. На малка сцена трима мъже играеха някаква сценка... После някаква жена с българска селска носия запя тъжна песен. Някакъв мъж в потури и съпровождаше на дълъг дървен музикален инструмент с много дупки... После присъстващите започнаха да танцуват в кръг български танц.. По пътя Стоян ми обясни, че вечерникатa е по случай българския празник на писмеността, сиреч това, което ние правим в деня на Месрой Маштоц, но ми обясни, че никой не смеел да говори на този празник, сиреч на Сирила и Метофа, които са написали българската азбука, защото гърците ми забранявали. Жалко! Като че този народ с двойник по съдба на арменския" (из „Арменски пътеписи за Балканите XVII-XIX в.", С., 1984, с. 215-217).

Сега в Шумен седмицата след 11 май е наситена с много културни прояви и речи. С годините лицата по трибуните и четците се менят, но в тържествените им слова неизменно звучи един рефрен: на 11 май 1813 г. тук се е състояло първото по българските земи гражданско честване на свети Кирил и Методий. Не в Пловдив през 1851 г., както се е смятало досега, а през далечната 1813 г. в Шумен. Тук е бил първият симфоничен оркестър, едно от първите читалища, първото девическо класно училище – все неща, с които шуменци се гордеят.

В години на робство, без своя държава и Църква, тайно от грьцкото духовенство, българите почитали своите просветители. Кой ги е карал? И защо на тази дата? Успението на св. Кирил е на 14 февруари, а на св. Методий – 6 април.

Може да прочетете десет пъти писмото на Пъжъшкян, но няма да откриете дума за това, че той е присъствал на събитие, случващо се за първи път. От текста се вижда, че арменецът е станал случаен свидетел на една българска традиция.

Първи цариградските българи въвели Деня на светите Братя да се празнува на 11 май, а по-късно това се разпространило по българските земи. На тази дата се чества още паметта на св. Мокий – трагикийски свещеномъченик, убит при император Диоклетиан.

„В деня на неговата памет (на св. Мокий) – 11 май – Константин Велики открил новата столица Константинопол (Цариград). На този ден всяка година – дори до наше време – в Цариград се устройва празнество. А цариградските българи използвали тоз празник на голямия град, за да честват и паметта на славянските просветители светите братя Кирил и Методий" (вж. *Житиета, свети*, СИ, С., 1991, с. 245).

Самият Левкийски епископ Партений, автор на *Житията*, от където е взет тоз цитат, е потомък на цариградски българи, преселили се в Провадия. Възможно е това сведение да идва от родовата му памет.

„Дойде Кара Асан с хиляди аскери, та право в Шумен трада, изтръгни селата. При села изтръгни, за умножение греч человечески. Лето 1787.

Даскал Кузман рече на Кара Асан: „Княз ли си, или цар, или воевода, то помисли от кого сириел тази власт!"

Та му отсекоа главата. В сьбота му отсекоа главата. Писа рука Сава, син Вльков" (из *Приписка към богослужебна книга от 1787 г.*, отразяваща последните масови потурчания в Шуменско – Вж. „Писахме да се знае", с. 114, сборник с документи).

Австрийският дипломат и пътешественик Стефан Герлах („Дневник на едно пътуване до Османската порта в Цариград") през далечната 1578 г. съобщава, че е видял край Суха Клисура (дн. Крива Паланка) „един малък манастир, наречен „Св. Димитър", с петима монаси, които поддържат едно българско училище и учат да четат и пишат и други, сьщо да пеят българска литургия". Сигурно е, че и монасите-учители, и даскал Кузман, мъченикът от Шумен, са знаели и почитали авторите на буквите, с които четели и пишели учениците им.

А словосъчетанието „гражданско честуване на светци" наподобява нещо като дървено желязо или оксиморон. Ако, примерно, на Великден хора решат да се повеселят с музика и хоро, като гражданско честване на Възкресение Христово ли ще го определим?

Днес е възможно някои религиозно разкрепостени лица да обявят, че празнуват на Гергьовден, да речем, не свети Георги, а война Георги, или пък Деня на животновъда, по светски. Но нашите праведи са притежавали простота на сърцето и малкото, кесто знаели, са го знаели дълбоко и истински. Никак не е редно сьс задна дата да им се вменяват изкуствени модели на поведение. Колкото повече днешният българин се отдалечава от християнството, толкова повече той избягва думи и понятия, свързващи го с православната вяра на дедите му.

От много време за миналото ни се говори и пише така: След векове дрямка и нищо неправене, под освежавания, чуждоземен полъх на Ренесанса, макар и сьс закъснение – дедите ни доближили цивилизацията – с първото театро, първия симфоничен оркестър и др. „граждански" прояви.

„В годините на робството българите успяват да съзадат, както пише проф. Хр. Гандев, свое защитно съредоточаване в духовното българско достояние, изразяващо се преди всичко в твърдо отстояване на православната вяра („Българската народност през XV век", С., 1972, с. 141).

Валя ХРИСТОВА

ЧУДОТО НА СВЕТОСТТА

ЧУДОТВОРНАТА ПОРТ-АРТУРСКА ИКОНА „ТЪРЖЕСТВО НА ПРЕСВ. БОГОРОДИЦА“ ОБИКАЛЯ СВЕТА

Навечерието на Руско-японската война, в края на 1903 г., Пресвета Богородица се явила на стария матрос Л. Е. Катански, герой от Кримската война 1853-1856 г., участник при отбраната на Севастополе. Той видял Божията Майка да стои на скалистия бряг на морския залив, дръжейки в ръка плат с изображението на Нерукотворния Лик на Спасителя. Очите й са с поглед към небето, а стъпалата й са върху два голи счупени меча. Малко над Богородица, от двете й страни са: отдясно – св. архангел Михаил, а отляво – св. архангел Гавриил. Над главата на Небесната Царица, в облаци ангели държат корона, увенчана с друга корона от две пресечащи се дъги с кръст отгоре. А още по-нагоре на облака, участник в Руско-турската война 1877-1878 г. от Санкт Петербург – Николай Николаевич Фьодоров, решил да извърши трудния подвиг по доставянето на предназначената за спасяването на Порт Артур икона. На 21 ноември, на празника Въведение Богородично, след литургията за последен път, било извършено моление и стеклят се народ изпратил иконата „Тържество на Пресвета Богородица“ – с норвежки параходи, а Фьодоров започнал изпълнение на нелеката си мисия. Но и този опит останал без успех, а междувременно Порт Артур паднал. Измолвайки разрешение от Петербург, Фьодоров изпратил иконата през януари 1905 г. в действащата армия на ген. Куропиткин.

Така за една година от явяването на Божията Майка нито военното министерство, нито Светейшият Синод не направили нужното за изпълнение волята на Пресвета Богородица и затова според вярващите самата тя не допуснала иконата да стигне до Порт Артур. Тази история оставила дълбока следа в руската душа, защото именно в небрежността към светинята и към изпълнение волята на Божията Майка св. Йоан Кронщадски виждал поражението на Русия в Руско-японската война. Съществува предание, че четиридесет матроси от обсадения Порт Артур след предаването на крепостта дали обет да приемат монашество, заминали за Соловки и там били постригани.

Следите на иконата се загубили и днес са известни няколко нейни копия, направени от оригинала.

Через 1998 г. руски поклонници от Владивосток открили в Йерусалим историческо копие на Порт-Артурската чудотворна икона и с помощта на руски манастир успели да съберат нужната сума за откупуването на иконата и да я върнат в своя роден град, където направили нов храм, посветен на нея.

Через 1993 г. в Петербург се зародила отново идеята да бъде изпълнена обетът за доставяне на иконата „Тържество на Пресвета Богородица“ в Порт Артур. Не много хора знаят, че малко преди октомвийските трагични събития в Москва через 1993 г., в сградата на Парламента имало изложба на съвременни икони, на която било показано и копие на Порт-Артурската икона, и всички си спомнили за събитията преди 90 години и тежките последствия в историята на Русия.

Иконописецът Михаил Осипенко, потомък на светителя Теодосий Черниговски, решил да нарисува копие на Порт-Артурската икона в същия размер като оригинала, за да може в наши дни да се направи нов опит за изпълнение волята на Пресвета Богородица. Работата продължила почти 10 години и на 15 март 2003 г. иконата била донесена в мемориалния дом на св. Йоан Кронщадски, който благословил преди сто години Фьодоров за донасянето на иконата „Тържество на Пресвета Богородица“ в Порт Артур. Св. Йоан Кронщадски по чудесен начин дал своята благословия за предстоящия поход, като след молитвата иконата започнала да мироточи. Тя била тържествено осветена на 23 март в Кронщад, в Морския събор, посветен на св. Николай Чудотворец, откъдето тръгнала ескадрата на руския флот за защитата на Порт Артур.

С много трудности и изминати над 12 хил. километра по суша иконата „Тържество на Пресвета Богородица“ стигнала до Владивосток, където на Пасха в катедралния храм била поставена за поклонение заедно с донесеното от Йерусалим копие, направено от оригинала.

Днес Порт Артур се нарича Люйшун и е закрита военноморска база на Китай и чужденци не се допускат, освен на 9 май, когато руснаци могат да посетят руското гробище. Йеромонах Георгий Летучьов и Божият раб Андрей Савостицки с чудесната помощ на Пресвета Богородица успели да преминат китайската граница и да направят на руското гробище панихида и краткъ молебен за спасението на Русия, под строгите погледи на китайските военни (в Китай е забранена православната проповед), а Порт-Артурската икона била допряна до осемметровия каменен кръст, поставен от св. цар Николай II. След това иконата посетила и Руската мисия и църква в Пекин, минала по Украйна, Крим и Кавказ, Абхазия, Грузия, Беларус, Архангелск, Соловки, а след това и в Европа – Германия, Полша, Швейцария, Австрия, Франция, Испания, Португалия, Унгария, Гърция, Англия, Словения, Хърватия, Босна и Херцеговина, Румъния, Англия, Латвия, Азербайджан, Молдавия, Италия, Черна гора и чак до Австралия. Така започнало нейното шествие по света и срещата й с хора от различни националности.

На 24 февруари т. г., когато нашата Църква чества Първото и второто намиране главата на св. Йоан Кръстител, ненадейно тази чудотворна икона на пътя за Суковския манастир в Сърбия мина и през София, като за около час и половина в ранния следобед беше изложена за поклонение в митрополитския храм „Св. Неделя“, където с молитвено пение беше допряна до мощите на св. крал Стефан Милутин. Преди отпътуването за Сърбия иконата беше отнесена и в Руския храм-подворие, където предстоятелят игумен Филип отслужи молебен и я допря до мраморния саркофаг на владика Серафим Соболев. Това явяване на иконата в нашата столица беше напълно неочаквано и не бяха много вярващите, които можаха да й се поклонят, но може би такава е била волята на Божията Майка. Отец Андрей, който съпровожда иконата от самото начало, каза, че на всеки, който с чисто сърце се докосне до нея, тя помага да обърне живота си към по-добро, да намери истинския път към Бога за спасение на душата си.

Днес ние честваме 9 май като Ден на Европа, като ден, в който мирът побеждава страха, а Порт-Артурската чудотворна икона „Тържество на Пресвета Богородица“, с нейната необикновена история е истинско послание за мир и разбирателство между хората на земята и силна вяра в застъпничеството на Пресвета Богородица в днешния, изпълнен с агресия свят.

Нина КОМАРОВА

Поклонение пред иконата в храм „Св. Неделя“

Иконата влиза в храм „Св. Неделя“, София

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО ЗА 2012 г.

„Църковен вестник“

1 година..... 30,00 лв.
6 месеца ..... 15,00 лв.
3 месеца ..... 7,50 лв.
ед. цена ..... 0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА
СВ. СИНОД, София – 1000
ул. „Оборище“ № 4
тел. 980-30-16, центр. 987-56-11/245,
e-mail: synpressbg@gmail.com

Отговорен редактор на броя:
Анула Христова

Материали се приемат в електронен формат.

Сумите за абонамент да се изпращат по банкова сметка или с пощенски запис на името на ТАНКА ТОНЧЕВА ХРИСТОВА като се изписват точният адрес и пощенският код на получателя!

Банкова сметка на Синодално издателство на БПЦ:
УниКредит Булбанк – София, ул. „Алабин“ № 58
IBAN BG97UNCR96601018147018, BIC код: UNCRBGSF

„Църковен вестник“ съдържа свещени текстове и изображения и не бива да се използва за битовия нужди.